

S O M - H I

Setmanari portantveu del Casal d'Estat Català de Badalona

11 juliol 1936

■ Redacció i Administració: Francesc Llairet, 60

■ Número solt: 20 cts.

Una actitud a tenir en compte

La vaga de la dependència mercantil que començà el 18 del passat juny, ha posat novament enfront els dos elements, treball i capital.

Una vegada més hom ha pogut constatar la incomprensió i recalitrant actitud de la burgesia catalana una de les més obtuses del món.

En aquest cas però, s'ha vist protegida i àdhuc estimulada en la seva intransigència pel Govern de Catalunya, que ha estat el primer interessat en portar al fracàs l'imponent moviment proletari.

A l'hora que sortiran aquestes ratlles, tal vegada ja s'hauran fet públiques les noves bases de treball que sota l'arbitratge del Conseller estan discutint-se entre la comissió patronal i l'obrer des del dia que es donà per finalitzada la vaga. Mentrestant no podem encara criticar una solució que desconeixem, però, totes les premisses, ens donen dret a creure que aquesta no serà pas favorable als obrers.

No sabem què pogué motivar aquesta sobtada posició del Govern de Catalunya, sabotejant obertament la vaga mercantil i decançant-se d'una manera parcialíssima al costat de la Patronal, quan uns dies abans del seu començament, el Conseller de Treball senyor Martí Barrera, en unes manifestacions fetes als periodistes, que l'interrogaven sobre el panorama social, comentava que de tots els moviments vaguístics que es preparaven, molts d'ells immotivats, destacava per la seva importància el de la dependència mercantil, que al seu juí era el més just de tots els plantejats, per haver deixat d'aplicar la major part de patrons des del 6 d'octubre, el laude del 33.

* * *

La Patronal, començà ja a iniciar la seva ofensiva quan totjust es dibuixava el neguit de la Dependència amb les seves noves aspiracions.

Tota la premsa publicà aquella cèlebre nota de les entitats econòmiques, destinada a preparar l'animadversió de l'opinió pública envers les demandes que s'endevinaven.

Aquesta nota, pletòrica de queixes i lamentacions, condolent-se—per endavant—de la situació inestable que malmetia l'economia nacional, només necessita per a ésser jutjada que hom es fixi en els primers signants que formaven la llarga llista d'incondicionals que la subscriu.

El *Fomento del Trabajo Nacional*, fundadors dels *Sindicatos libres* i posteriorment coaccionadors de tots els comerciants, industrials catalans, perquè col·laboressin a la subscripció de *homenaje a la fuerza pública*, que havia empresonat el Govern de Catalunya.

I, entre els altres, el *Instituto Agrícola Catalán de San Isidro*, els vergonyants autors de l'*Isidrada* a Madrid i responsables morals del 6 d'octubre.

I ha estat a aquesta gent, que s'ha passat el Govern de la Generalitat, deixant incompletes les promeses pre-electorals i atacant els 100.000 obrers que els donaren el vot. Davant aquesta posició inexplicable de la Generalitat cal preguntar-se: Tenen raó els patrons?

* * *

Si escatíssim la història i els començaments de les grans fortunes catalanes, amuntegades amb avarícia xuclant la sang dels obrers, comprendríem a bastament l'esperit de revolta que ha d'animar aquests en contra de la burgesia que els explota.

Aquella pau paradisiaca de la desaparició de la qual es planyen en l'infeta nota, consistia en la submissió animal dels obrers, que treballaven la jornada de dotze i catorze hores per un salari de fam. Quan aquests s'han donat compte que també eren persones i que tenien dret a viure i sentir com a tals, la seva pau social—basada en l'explotació iníqua de l'assalariat—ha trontollat i ha començat amb els seus cruixits a neguitejar-los.

Sabedors que llurs minsos arguments no podien salvar-los, han descobert el procediment tan tronat de gemegar per la sort del petit industrial—que ells sacrifiquen sense escrúpols a llur ambició quan els convé—al qual, diuen, les justes demandes obreres condempnen a desaparèixer.

En molts casos, aquest perill és una fantasia, però en el cas que fos així, ningú no pot, encara que llur situació l'hi obligui, explotar el treballador. És lamentable, però en aquest cas àdhuc val més que desaparegui.

Les aspiracions justíssimes del proletariat mercantil, segurament s'hauran vist escamotejades per la gestió parcialíssima i inqualificable d'uns governants, que devien més lleialtat als qui els traieren de presidí.

Que tinguin per ben entès, que el poble treballador no perdona i quan sigui l'hora ho tindrà en compte.

TALLAFERRO